

[Alfred Jensen.]

ordførere havde så meget som et ord at bemærke til ministerens redegørelse for regeringens hensigter. Det må jo give offentligheden den opfattelse, at de fem partier — socialdemokratiet indbefattet — affinder sig med regeringens holdning overfor de arbejdsløses krav om beskæftigelse og om en ordentlig hjælp.

Tavsheden er så meget mere påfaldende, som stigningen i ledigheden jo ikke alene skyldes en nedgang i produktionen, men også en rationalisering af virksomhederne. Dette gælder ikke alene industrien, men også landbrug og transport. Enten rationaliseringen nu skyldes anskaffelse af bedre mekaniske hjælpemidler eller en stærkere udpinning af den menneskelige arbejdskraft, betyder det, at der fremover ikke kan regnes med den samme beskæftigelse pr. produktionsenhed som tidligere, og det vil sige, at vi står overfor en ekstra arbejdsløshed, selvom vi når at komme op på samme produktion, som vi havde, da produktionen for et år eller 1½ år siden var på sit højeste. Statistikken for industriens produktion og beskæftigelse viser nemlig, at indekstallet for produktionen fra september 1951 til september 1952 er faldet fra 175 til 170; men i samme periode er beskæftigelsestallet faldet fra 172 til 161. Der er ingen tvivl om, at denne bevægelse vil fortsætte, og at vi derfor, selvom der ikke var en sådan forøgelse af tilgangen af arbejdskraft som den, folketingets formand omtalte, da han nys havde ordet, alligevel ville stå overfor en stigning i arbejdsløshedstallet — selv med en uændret produktion.

Spørgsmålet er så, hvad man skal gøre for at sætte ind heroverfor, for at skaffe beskæftigelse til de tusinder, som kastes ud af produktionen. Det er jo klart, at hverken de arbejder, regeringen har sat i gang, eller den opmærksomhed på længere sigt, socialministeren talte om, vil være i stand til at klare disse problemer. Jeg tror også, der er almindelig enighed om, at slagordene om produktionsforøgelse, som ministeren også har talt om, ikke strækker til overfor det, der her er tale om. Hvis sådanne udtalelser skulle tages alvorligt, måtte man anvise afsætningsmarkeder. Forholdet er jo det, at nedgangen i produktionen og dermed også delvis i beskæftigelsen skyldes, at hverken vort hjemlige marked eller de andre markeder, vi søger til, er i stand til

at aftage den produktion, vor arbejdskraft og vor industri er i stand til at fremstille. Der har imidlertid ikke fra anden side, når man har talt om produktionens forøgelse, været henvist til, hvor denne forøgede produktion skulle afsættes, hvem der skulle aftage produkterne. Regeringen og de partier, den støtter sig til, holder sig i stedet for til de markeder og afsætningsområder, som Marshalladministrationen afstikker for vort land og for vor økonomi. Derfor er det ganske tydeligt, at ledigheden i den kommende tid vil være stigende indenfor en lang række industrier, naturligvis først og fremmest for skibsværfter og maskinbygningsindustrien, men også indenfor en række andre temmelig vigtige grene af erhvervslivet.

Vi kommunister har påvist, at fuld udnyttelse af de afsætningsmuligheder, der findes i andre lande, bl. a. i Østeuropa, ville betyde, at man kunne forøge produktionen og dermed beskæftigelsen, men disse veje er jo praktisk talt blevet afvist af regeringen og de partier, der slutter op bag den i dens almindelige handels- og udenrigspolitik. Vi har endvidere påvist, at hvis man forøgede befolkningens købekraft, ville det være muligt at få en hel del af industrien til at beskæftige mere arbejdskraft, fordi der simpelthen blev større afsætning indenfor landets grænser. Selvom man har givet efter på et enkelt punkt, har man dog stort set afvist disse tanker. Heller ikke om den tredje udvej, vi har anvist: nedsættelse af arbejdstiden, har man udtalt sig med nogen som helst interesse. De udtalelser, der ved forskellige lejligheder har været fremsat, går ud på, at denne vej ejheller må betrædes, og det vil altså sige, at vi står overfor en afvisning af alle de muligheder, der er for øget produktion og øget beskæftigelse, og alle de muligheder, der er for at skaffe flere mennesker ind på arbejdspladserne end i øjeblikket og skaffe beskæftigelse til de ledige hænder.

Jeg betragter regeringens afvisning som udtryk for, at den med sindsro ser på, at der går 80 000 arbejdsløse, ja, at den endog vil tage det ganske roligt og køligt, selvom dette tal i de kommende måneder skulle komme op på 100 000. Det vil regeringen gøre, selvom den ved, at den har muligheder for at skaffe beskæftigelse til adskillige titusinder af dem, der går ledige. Der er jo nemlig langt flere beskæftigelses-